

- dekodujących — zapewniających dostęp do usług przekazu satelitarnego organizacji nadawczej, które są produkowane i sprzedawane za zezwoleniem tej organizacji, lecz używane, wbrew jej woli, poza obszarem geograficznym, na który zostały dostarczone — ani urządzeń uzyskanych lub aktywowanych w wyniku podania nieprawdziwego nazwiska i adresu ani urządzeń używanych z naruszeniem ograniczenia umownego pozwalającego na używanie ich jedynie do celów prywatnych.
- 2) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 98/84 nie stoi na przeszkodzie przepisom krajowym zabraniającym używania zagranicznych urządzeń dekodujących, w tym urządzeń uzyskanych lub aktywowanych w wyniku podania nieprawdziwego nazwiska i adresu lub urządzeń używanych z naruszeniem ograniczenia umownego pozwalającego na używanie ich jedynie do celów prywatnych, ponieważ takie przepisy nie są objęte dziedziną regulowaną przez tę dyrektywę.
- 3) Wykładni art. 56 TFUE należy dokonywać w ten sposób, iż:
- stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego delegalizującym przywóz, sprzedaż i używanie w tym państwie członkowskim zagranicznych urządzeń dekodujących umożliwiających dostęp do kodowanej usługi przekazu satelitarnego pochodzącej z innego państwa członkowskiego i zawierającej przedmioty objęte ochroną na podstawie przepisów tego pierwszego państwa;
  - ani okoliczność, iż zagraniczne urządzenie dekodujące zostało uzyskane lub aktywowane po przedstawieniu nieprawdziwego nazwiska i adresu z zamiarem obejścia omawianego ograniczenia terytorialnego, ani okoliczność, iż urządzenia tego używano do celów handlowych, podczas gdy było ono zarezerwowane do użytku prywatnego, nie unieważniają tego wniosku.
- 4) Klauzule umowy licencyjnej na wyłączność zawartej pomiędzy podmiotem praw własności intelektualnej i organizacją nadawczą stanowią ograniczenie konkurencji zabronione przez art. 101 TFUE, w sytuacji gdy nakładają na tę organizację obowiązek niedostarczania urządzeń dekodujących umożliwiających dostęp do objętych ochroną przedmiotów tego podmiotu na zewnątrz terytorium, którego dotyczy ta umowa licencyjna.
- 5) Wykładni art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy dokonywać w ten sposób, że prawo do zwielokrotniania rozciąga się na mające przejściowy charakter fragmenty utworów w pamięci dekodera satelitarnego i na ekranie telewizora, pod warunkiem że fragmenty te zawierają elementy stanowiące wyraz własnej twórczości intelektualnej zainteresowanych autorów, przy czym całość złożona z jednocześnie zwielokrotnianych fragmentów musi być zbadana w celu sprawdzenia, czy zawiera takie elementy.
- 6) Czynności zwielokrotniania takie jak te będące przedmiotem sprawy C-403/08, które zachodzą w pamięci dekodera satelitarnego i na ekranie telewizora, spełniają przesłanki określone w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29 i w konsekwencji czynności te mogą być dokonywane bez zezwolenia zainteresowanych podmiotów praw autorskich.
- 7) Wykładni pojęcia publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 należy dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono transmitowanie nadawanych utworów klientom obecnym w lokalu gastronomicznym przy użyciu ekranu telewizora i głośników.
- 8) Wykładni dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową należy dokonywać w ten sposób, że nie ma ona wpływu na legalność czynności zwielokrotniania zachodzących w pamięci dekodera satelitarnego i na ekranie telewizora.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**

(Sprawa C-302/09) (<sup>1</sup>)

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przedsiębiorstwom z terenu miast Wenecji i Chioggii — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne — Odzyskanie pomocy)**

(2011/C 347/03)

Język postępowania: włoski

**Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci i E. Righini, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, i G. Aiello, avvocato dello Stato)

**Przedmiot**

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie środków koniecznych do zastosowania się do art. 2, 5 i 6 decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 (zgłoszonej pod numerem C(1999) 4268) (Dz.U. L 150, s. 50).

**Sentencja**

1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu odzyskania od beneficjentów pomocy przyznanej w ramach systemu pomocy uznanego za niezgodny z prawem oraz ze wspólnym rynkiem decyzją Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 tej decyzji.

2) Republika Włoska pokrywa koszty postępowania.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej**

(Sprawa C-493/09) (<sup>1</sup>)

*(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG — Swobodny przepływ kapitału — Krajowe i zagraniczne fundusze emerytalne — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dywidendy — Zwolnienie — Odmienne traktowanie)*

(2011/C 347/04)

Język postępowania: portugalski

**Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i H. Ferreira, pełnomocnicy)

**Przedmiot**

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 63 TFUE i art. 40 EOG — Ograniczenia przepływu kapitału — Zagraniczne i krajowe fundusze emerytalne — Dywidendy — Opodatkowanie — Odmienne traktowanie

**Sentencja**

1) Zastrzegając korzystanie ze zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych jedynie na rzecz funduszy emerytalnych mających siedzibę na terytorium portugalskim, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 63 TFUE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

**Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Astrid Preissl KEG przeciwko Landeshauptmann von Wien**

(Sprawa C-381/10) (<sup>1</sup>)

*(Polityka przemysłowa — Higiena środków spożywczych — Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 — Zamontowanie umywalki w toalecie zakładu wprowadzającego do obrotu środki spożywcze)*

(2011/C 347/05)

Język postępowania: niemiecki

**Sąd krajowy**

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca: Astrid Preissl KEG

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

**Przedmiot**

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Wykładnia rozdziału I pkt 4 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139, s. 1), a w szczególności pojęcia Handwaschbecken (umywalka do mycia rąk) zawartego w niemieckiej wersji tego przepisu — Decyzja administracyjna państwa członkowskiego nakazująca zamontowanie w toalecie kawiarni umywalki zaopatrzonej w środki do mycia i higienicznego suszenia rąk.

**Sentencja**

Rozdział I pkt 4 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych powinien być interpretowany w ten sposób, iż nie wynika z niego, że umywalka w rozumieniu tego przepisu powinna być przeznaczona wyłącznie do mycia rąk, ani że kran oraz urządzenie do suszenia rąk powinny mieć możliwość użycia bez potrzeby dotknięcia ich ręką.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.